

Uitvoering: Matthäus-Passion. Van: J.S. Bach. Door: Kon. Concertgebouworkest, Groot Omroepkoor, Nationaal Jongenskoor, James Gilchrist (Evangelist), Florian Boesch (Christus), Miah Persson (sopraan), Marie-Nicole Lemieux (alt), Werner Gura (tenor), Nathan Berg (bas) o.l.v. Bernard Labadie. Bijgewoond: Amsterdam, Concertgebouw, 27 maart.

Matthäus-Passion glanst pas laat

Er was alle reden om uit te zien naar de manier waarop de Canadees Bernard Labadie dit weekeinde bij het Koninklijk Concertgebouworkest de Matthäus-Passion van Bach zou dirigeren. Het was tevens zijn debuut bij dit orkest. Hij geldt als specialist in de oude muziek en dan is het interessant te zien hoe hij aansluit bij de lange en indrukwekkende traditie van dit orkest met de passiemuziek van Bach. Een traditie die wordt gekenmerkt door dirigenten als Röntgen, Mengelberg, Van Beinum, Jochum, Harnoncourt, Herreweghe, Koopman en Fischer.

Het is dus wat pijnlijk te moeten vaststellen dat de uitvoering van het door Bach in muziek vertaalde verhaal over lijden en sterven van Christus vrijdagavond in het Amsterdamse Concertgebouw wat tegenviel.

Pas zo'n uur voor het eind werd de geest echt vaardig over het orkest, het Groot Omroepkoor en de solisten. Tot die tijd klonk de muziek relatief plat en leek zich wat moeizaam voort te slepen door de avond.

Veel moois klonk te hard. De warmtestralende klank van de 'Koninklijke strijkers' was wat pips en de koren die het medeleven van het publiek moesten oproepen, misten de zo sprekende nuances. Om nog maar te zwijgen van het ontbreken van een mooie doorzichtige klank, waardoor de meerstemmige melodieën en stemtypen mooi tot hun recht komen. Wat was er in hemelsnaam aan de hand?

Opvallend was dat juist passages waarin de vocale solisten met een minimale begeleiding, dus zonder dirigent, hun gang konden gaan wel merkbaar een ziel hadden. Laat dat maar over aan zangers als de sopraan Miah Persson die van de aria 'Aus Liebe' toch een hoogtepuntje maakte. Of anders wel de tenor Werner Gura en de bas Natan Berg. Het duo James Gilchrist en Florian Boesch als respectievelijk de Evangelist en Christus, leverde niettemin iets te veel van het goede. Het was alsof meer volume ook meer emotie moest betekenen. Lopende het tweede deel kwamen dynamiek en stemmenrijkdom van koor en orkest gelukkig meer tot hun recht. Pas daar vielen de treffende stiltes die spanning en drama brachten en konden de barokke accenten hun expressieve werk doen. Pas daar werd het drama hoorbaar en kwam de muziek 'los van de aarde'. Daar sprak bij monde van Bach, dan toch bij wijze van spreken eindelijk de stem van God. De rechtstreekse radio-uitzending van gistermiddag, de traditionele uitvoering van Palmzondag dus, maakte veel goed. De alt Marie-Nicole Lemieux klonk weliswaar een tikje zwaar aangezet, maar de viool van Liviu Prunaru weende. Een uitvoering die ademde, zoals dat op deze dag mocht worden verwacht.

HANS VISSER

G+E 290310